

Maceranı Kendin Seç - 7

HAYALETLİ ŞATO

José Antonio Cotrina

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2017

MACERANI KENDİN SEÇ - 7

Hayaletli Şato
José Antonio Cotrina

Özgün adı: Castillo Fantasma
Tú Decides la Aventura

ISBN: 978-605-188-088-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Metin: José Antonio Cotrina

© İllüstrasyonlar: Alberto Garcia Ayerbe

© Editorial Hidra S.L.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Çeviren: Ceren Kıran Tatlı

Düzeltili: Ergül Karakaya

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

Baskı ve cilt: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Mrk. No: 14 Kat: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Maceranı Kendin Seç - 7

HAYALETLİ ŞATO

José Antonio Cotrina

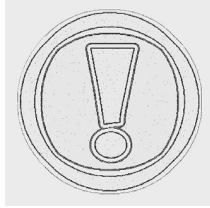
Resimleyen: Alberto García Ayerbe

Çeviren: Ceren Kıran Tatlı

UYARI

Bu kitabı sıradan bir kitap gibi okuma. Bazen senden, maceranın seyrini etkileyecek bir karar vermek istenecektir. Bu kitapta, macerayı kendin seçeceksin. Bazı kararlar alman gerekecek ve bu kararlar doğrultusunda ya hedefine ulaşacak ya da başarısız olacaksın.

Otobüs Sforza Şatosu'na yaklaşırken pencereden bakıyorsun. Gökyüzü giderek kararıyor ve pırl pırl başlayan sabahın yerini gri bir gün alıyor. "Hayaletli bir şatoyu ziyaret etmek için daha güzel bir gün olabilir miydi?" diye soruyorsun kendi kendine. Aniden çöken karanlık, özellikle otobüsün yaklaşmakta olduğu şatonun çevresinde yoğunlaşıyor.

Yanında oturan arkadaşın Jorge, "Hayalet göreceğiz!" diye bağırıp gülerек gözlüklerinin üzerinden sana bakıyor. Çok iyi anlaşıyorsunuz ama bazen kendini maceraya biraz fazla kaptırıyor.

Canından bezmiş bir hâlde, "Hayalet falan görmeyeceğiz," diyorsun. Çünkü aynı şeyi sekizinci kez söylüyor. "Hayalet diye bir şey yoktur. Yalnızca gidip şatoyu göreceğiz."

Ancak sınıf arkadaşlarının çoğu, seninle aynı görüşte değil. Hatta tarih öğretmeniniz Bay Hurtado bile şatonun tarihi öneminden çok, hakkındaki efsanelere odaklanmış durumda. Bay Hurtado, pek çok şeyin yanı sıra geceleri dolunay varken görülen hayalet hakkındaki söylentileri ve Sforza'nın ilk dükünün kötü kalpli bir büyücü olduğu dedikodusunu anlatıyor size. Ama ne şatonun komşu krallık tarafından ele geçirildiğinden ne de burayı ziyaret eden büyük krallardan bahsediyor.

Başka bir arkadaşın aniden, "Şuraya bakın!" diye bağırıyor ve şatonun kapısına doğru uzanan patikanın yanındaki silüeti işaret ediyor. "Adam, kafasını elinde taşıyor!"

Otobüsün içi bir anda karışıyor; herkes ayağa fırlayıp o yöne doğru bakmaya çalışıyor. Yanından geçmek üzere olduğunuz silüet, sana da bir anlığına kesik başını elinde tutan bir adam gibi görünüyor. Ama çok geçmeden, 'baş'ın başka bir şey olduğu anlaşılıyor.

Uzun saçlı, esmer bir kız olan Marta, "Bu bir şapka, sersem," diyerek gülüyor. "Elindeki şapka işte. Baş, hâlâ gövdesinin üzerinde duruyor."

Arkadaşların hayal kırıklığına uğramış görünüyor; o adamın gerçekten de bir hayalet olmasını istemişlerdi sanki. Otobüs şatonun kapısına doğru ilerlerken sen de içgüdüsel bir hareketle arkana dönüp son kez şapkalı yabancıya bakıyorsun. Bir anlığına sanki yerden yarım metre yükselmiş, süzülüyor gibi geliyor sana. Gözlerini ovuşturup tekrar bakıyorsun ama otobüs surları geçtiğinden, adamı bir daha göremiyorsun. Omuz silkiyorsun, herhâlde sadece göz yanılsamasıydı.

Şato, simsiyah kayalarla inşa edilmiş, çevresi dev surlarla çevrili, kocaman bir yer. Beş köşesinde birer kule, ortasında da hepsinden daha yüksek bir kule var. Otobüs şatonun kapısında duruyor ve kızlı erkekli çocuk grubu, güle oynaya araçtan iniyor.

Kambur, siyah cübbeli, yaşlı bir adam, avludan size doğru geliyor. Ellerini ceplerine sokuyorsun. Hava soğumaya başladı ve gökyüzünde o kadar çok bulut var ki güneşi neredeyse tamamen örtüyor. Saatin henüz sabah on olduğuna kim inanır? Çoktan gece olmuş gibi.

Yaşlı adam, "Sforza Şatosu'na hoş geldiniz!" diyerek beceriksizce selamlıyor sizi. Oldukça yavaş konuşuyor. "İsmim Ezekel Pantaleón ve ziyaretiniz boyunca size rehberlik etmekten onur duyacağım."

Yanında duran Jorge, gözlerini fal taşı gibi açmış, adama bakıyor. *Yine hayalet arıyor*, diye düşünüyorsun. Diğer arkadaşların, aralarında fısıldaşılıyor.

"Gezimiz ana binadan başlayacak," diyor Ezekel. "Önce mahzenlerle zindanları dolaşacağız, sonra tören kulesini ve şatodaki soyluların kaldığı odaları gezeceğiz."

Grup, çabucak toplanıp harekete geçiyor, ihtiyar da önünüze düşüp size rehberlik ediyor. Eşiği geçer geçmez gelişinizi bildiren trompet sesleri duyuluyor; başka diyarlardan gelen soylular gibi karşılanıyorsunuz. *Bant kaydı*, diye düşünüyorsun ancak diğerleri, sesin hayalet trompetçilerden geldiğini düşünmeyi yeğliyor.

Bir sürü flamanın asılı olduğu giriş holü, krallara layık mobilyalarla döşenmiş. Her yanda halılar, döşemeler, heykel gibi yerleştirilmiş zırhlar var. Tören kulesine giden kapının üzerinde de içinde dev bir kurt sembolü bulunan hanedan arması duruyor. Pantaleón, sizi şatonun alt katlarına inen merdivenlere yönlendiriyor. Yürürken, bir yandan da durmadan anlatıyor: Şatonun inşasına ne zaman başlandı, ne kadar sürdü, o zaman tahtta kimler vardı...

Birdenbire yakınlardaki bir odada meydana gelen ani hareketlenme dikkatini çekiyor. Gruptan uzaklaşıp

kapıdan içeri bakıyorsun. Kütüphaneye benzer bir yer duruyor karşında. Büyük bir masa, raflar, –her yerde olduğu gibi burada da– armalar ve zırhlar var. İçeride iki tuhaf yabancı görüyorsun; biri kadın biri erkek. İkisinin de arkası dönük, üzerlerinde siyah tulumlar var ve garip maskeler takmışlar. Sırtlarında oksijen tüpüne benzer bir şey taşıyorlar ve ucu top şeklinde, statik elektrikle çevrili, metal çubuklar tutuyorlar. Odanın diğer yanına doğru pür dikkat yürüyorlar.

“Bunlar da kim böyle?” diye soruyorsun kendi kendine. “Ve ne yapıyorlar?” Arkana bakıyorsun. Arkadaşların mahzene giden merdivenleri inmeye başlamışlar bile.

Grupla beraber dönmeye karar verirken sayfa 88’e git.

Bu yabancıların kim olduğunu, ne yaptıklarını araştırırsan sayfa 71’e git.

Celladın baltası, boynuna yaklaşıyor. Ürperiyorsun ama hiç acı hissetmiyorsun. Hemen sonra kendi kafanın havada döne döne yere düştüğünü görüyorsun. Kaşlarını çatıyorsun. Bunu nasıl oluyor da görebiliyorsun? Dahası, bu durumda nasıl kaşlarını çatabiliyorsun? Çok acayip!

Başsız bedeninin yere düşüşünü izliyorsun. Ve sen de orada ayakta durmuş, şaşkın şaşkın cansız bedenine bakıyorsun.

Öldüğünü anlamakta zorlanıyorsun. İnsan olarak yaşamın burada, şu anda sona eriyor. Artık bir hayaletsin.

Gördüğün kadarıyla zincir taşımak, üstüne çarşaf örtmek zorunda değilsin en azından...

SON